

[Camre.]

behov for et egentligt trafikmedicinsk institut, som dels kan varetage egne trafikmedicinske forskningsopgaver, dels kan medvirke til nyttiggørelse af udenlandske forskningsresultater i et nært samarbejde med de øvrige organer i det ovenfor nævnte fælles administrative organ.

Der foregår i øjeblikket en vis trafikmedicinsk forskning forskellige steder i landet, og det vil være værdifuldt, at denne forskning samordnes og udbygges i et universitetsinstitut.

Det vil være ønskeligt, at ministeren søger et sådant institut oprettet — om muligt især ved omprioritering af eksisterende universitetsbevillinger.

Undervisningsminister *Knud Heinesens* svar (31. august 1973):

Der kan næppe være tvivl om, at den stadig øgende trafik og den fortsatte stigning i trafikuheld og -ulykker kan tale for en intensiveret trafikmedicinsk forskning og en samordning af denne både til løsning af egne trafikmedicinske opgaver og til udnyttelse af resultater af trafikmedicinsk forskning i udlandet.

Hvorvidt de trafikmedicinske opgaver bør løses ved oprettelsen af et særligt trafikmedicinsk institut eller som et led i et samarbejde mellem de bestående universitetsinstitutter og de hospitalsafdelinger, som navnlig beskæftiger sig med trafikkenes ofre, er det svært at udtale sig om med den korte frist, som er leynet til besvarelsen af nærværende spørgsmål.

På den givne anledning har jeg bedt det lægevidenskabelige forskningsråd om at underkaste problemet en nøjere undersøgelse og fremkomme med en indstilling til undervisningsministeriet.

Da en grundig undersøgelse er tidkrævende, kan forskningsrådets svar næppe forventes fra den ene dag til den anden, men jeg skal holde forskningsudvalget underrettet om forskningsrådets svar, når det foreligger, samt undervisningsministeriets stillingtagen hertil.

Af *Juul-Madsen* til boligministeren (27. august 1973):

„Hvornår agter ministeren at besvare det

af boligudvalget den 19. juni stillede spørgsmål?“

(Spm. nr. 334).

Begrundelse.

Boligudvalget bad for to måneder siden boligministeren fremskaffe en oversigt fra OECD over, hvorledes parcelhusreglerne i Danmark adskiller sig fra reglerne i andre lande, fordi det forlød, at OECDs embedsmænd var af den opfattelse, at parcelhusreglerne er særlig gunstige i Danmark, hvilket er i direkte modstrid med de oplysninger, folketinget tidligere har fået.

OECD-rapporten foreligger nu, og der peges heri på, at de samlede boligudgifter herhjemme er meget små i sammenligning med privatforbruget. Men rapporten omtaler ikke med ét eneste ord, på hvilke punkter reglerne for beskatningen af danske ejerboliger adskiller sig fra reglerne i andre lande.

Jeg er opmærksom på den hetz, der bl. a. fra regeringens side føres over for parcelhusejerne, og jeg er derfor interesseret i at få at vide, om der i det hele taget kan findes ét eneste eksempel fra udlandet, hvor man har strengere regler end i Danmark for den skattemæssige behandling af parcelhusejerne.

Ministerens undladelse af at besvare det nu mere end to måneder gamle spørgsmål kunne tyde på, at ministeren meget godt ved, at påstanden om danske parcelhusejeres favorable skattevilkår sammenlignet med parcelhusejere i andre lande simpelt hen er grebet ud af luften og er i strid med de faktiske forhold.

Boligminister *Helge Nielsens* svar (31. august 1973):

Boligudvalget udbad sig med spørgsmål nr. 34 af 19. juni 1973 en oversigt over, hvorledes parcelhusreglerne i Danmark adskiller sig fra tilsvarende regler i andre lande.

Besvarelsen af spørgsmålet har afventet en redegørelse fra finansministeriet. Den foreligger nu, og jeg har på grundlag heraf i dag svaret boligudvalget.

Det fremgår af svaret, at finansministeriet ikke er i besiddelse af det nødvendige materiale til at besvare spørgsmålet. Efter finansministeriets opfattelse ville en fremskaffelse af de nødvendige oplysninger kræve en yderst tidkrævende og bekostelig